

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov: 1/ **V. K.**, bývajúceho v H. a 2/ **Z. C.**, bývajúcej v S., zastúpených JUDr. L. K., advokátom v R., proti žalovanému **A. K.**, bývajúcemu v H., zastúpenému JUDr. A. F., advokátom v K., **o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam**, ktorá vec je vedená na Okresnom súde Rožňava pod sp.zn. 5 C 170/2006, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 20. júna 2008, sp.zn. 5 Co 343/2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 20. júna 2008, sp.zn. 5 Co 343/2007, **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Rožňava rozsudkom zo dňa 8. októbra 2007, č.k. 5 C 170/2006 – 109 zrušil podielové spoluvlastníctvo k nehnuteľnostiam v k.ú. H., zapísaným na LV č. X., parc.č. X. – zastavané plochy a nádvoría o výmere X. m², rodinný dom súp.č. X. a na LV č. X., parc.č. X. – záhrady o výmere X. m² a vyporiadal podielové spoluvlastníctvo tak, že nehnuteľnosti prikázal do výlučného vlastníctva žalobcu 1/. Zaviazal žalobcu 1/ vyplatiť žalobkyni 2/ sumu 71 650 Sk a žalovanému sumu 71 650 Sk, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súčasne uložil žalobcovi 1/ zaplatiť na účet súdu náhradu trov štátu vo výške 2 059 Sk a žalobkyni 2/ vo výške 2 059 Sk, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaného zaviazal nahradiť žalobcom 1/ a 2/ trovy konania vo výške 52 278 Sk, na účet ich právneho zástupcu, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalovaného uznesením z 20. júna 2008, sp.zn. 5 Co 343/2007 jeho opravný prostriedok ako oneskorene podaný podľa § 218 ods. 1 písm. a/

O.s.p. odmietol. Súčasne rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ trovy odvolacieho konania vo výške 13 354 Sk, do troch dní. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že vykonal dopyt na pošte v H. a zistil, že podľa čl. 79 Poštových podmienok S. P. rozsudok súdu prvého stupňa v označenej zásielke tohto súdu č.k. 5C/170/2006-109 zo dňa 8. októbra 2007 bol doručovaný žalovanému v mieste jeho trvalého bydliska. Dňa 18. októbra 2007 zásielka došla na dodávaciú poštu H. a pošta vykonala prvý pokus o doručenie úradnej zásielky, adresát nebol na odovzdávacom mieste zastihnutý, preto poštový doručovateľ zanechal výzvu na opakované doručenie na deň 19. októbra 2007. Dňa 19. októbra 2007 bol vykonaný druhý pokus o doručenie úradnej zásielky a opätovne adresát nebol na odovzdávacom mieste zastihnutý a preto poštový doručovateľ zanechal oznámenie o uložení zásielky na pošte počas odbernej lehoty, ktorá je 18 kalendárnych dní. Počas tejto odbernej lehoty dňa 2. novembra 2007 úradnú zásielku prevzal adresát – žalovaný osobne. Odvolací súd výzvou požiadal žalovaného, aby oznámil, kde sa zdržiaval v čase od 17. októbra 2007 do 20. októbra 2007. Žalovaný oznámil odvolaciemu súdu, že v tomto čase sa zdržiaval mimo bydliska a bol pozvaný na poľovačku Ing. K. do M.. Správou z P. D. N. odvolací súd zistil, že žalovaný dňa 17. októbra 2007 pracoval a od 18. októbra 2007 do 31. októbra 2007 bol práceneschopný. Z uvedeného mal odvolací súd za to, že žalovaný nebol vôbec na poľovačke, ale bol práceneschopný a zdržiaval sa v mieste trvalého bydliska. Pretože boli splnené podmienky uvedené v § 47 O.s.p., dňa 19. októbra 2007 bola zásielka, ktorá obsahovala rozsudok súdu prvého stupňa uložená na pošte s tým, že posledným dňom lehoty, ktorý sa považuje za deň doručenia, i keď sa adresát o uložení nedozvedel, bol deň 22. október 2007. Odvolacia lehota tak začala plynúť dňa 23. októbra 2007 a uplynula dňa 6. novembra 2007. Odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa podal žalovaný na poštovú prepravu až dňa 16. novembra 2007, teda po zákonom stanovenej lehote.

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný. Navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie. Jeho prípustnosť vyvodzoval z toho, že rozhodnutie, proti ktorému smeruje, bolo vydané v konaní postihnutom vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O.s.p. Odvolací súd mu odňal možnosť konať pred súdom tým, že včas podané odvolanie odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p. Uviedol, že je pravdou, že od 18. októbra 2007 bol práceneschopný, ako uviedol odvolací súd, ale súčasne sa od 17. októbra 2007 do 23. októbra 2007 nachádzal na poľovačke v zahraničí, tak ako uviedol v čestnom prehlásení i Ing. I. K.. Namietal, že

odvolací súd mal za potvrdenú len skutočnosť, uvedenú jeho zamestnávateľom o jeho práceneschopnosti, avšak na čestné prehlásenie bez odôvodnenia neprihliadol.

Žalobcovia 1/ a 2/ vo svojom vyjadrení žiadali dovolanie žalovaného ako nedôvodné zamietnuť a priznať im náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), postupujúc podľa predpisov účinných od 15. októbra 2008 (prechodné ustanovenie § 372p ods. 1 O.s.p. k úpravám účinným od 15. októbra 2008 na základe zákona č. 384/2008 Z.z.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či jeho opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré týmto opravným prostriedkom možno napadnúť.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. V zmysle ustanovenia § 239 ods. 1 O.s.p. v znení do 15. októbra 2008 platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu. Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia a c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nemá znaky vyššie uvedených uznesení. Odvolací súd napadnutým uznesením odmietol odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa ako oneskorene podané.

So zreteľom na obsah dovolania, a osobitne na zákonnú povinnosť dovolacieho súdu vyplývajúcu z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie splnenia podmienok prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či v konaní na súdoch nižších stupňov nedošlo k procesným vadám v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (rozsudku aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval

ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a ak g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Ustanovenie § 237 O.s.p. pritom nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný a ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v tomto ustanovení, možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým dovolanie inak nie je procesne prípustné. Pre posúdenie existencie procesnej vady v zmysle uvedeného ustanovenia nie je významný subjektívny názor účastníka o tom, že v konaní došlo k niektorej z týchto väd, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté takouto vadou.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že konanie odvolacieho súdu je postihnuté vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom).

Pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle predmetného ustanovenia treba rozumieť taký vadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Za postup odnímajúci účastníkovi konania možnosť pred súdom konať (a zakladajúci prípustnosť dovolania podľa uvedeného ustanovenia) treba považovať aj odmietnutie odvolania podľa § 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p. v prípade, že podmienky preň neboli splnené, pretože odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote.

Právna úprava doručovania v občianskom súdnom konaní plní veľmi významnú funkciu. Súd totiž môže konať a rozhodovať len vtedy, ak má riadne preukázané, že účastníci dostali všetky písomnosti, prijatie a znalosť ktorých je predpokladom ďalšieho postupu v konaní, použitia opravného prostriedku, prostriedkov procesnej obrany a ochrany a ďalších úkonov, ktoré je prípustné urobiť len v zákonom alebo súdom ustanovenej lehote. Obzvlášť doručovanie súdnych rozhodnutí vo veci samej je nevyhnutným predpokladom právoplatného skončenia veci, prípadne i vykonateľnosti súdneho rozhodnutia (ak je rozhodnutie

vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť). Doručovanie ovplyvňuje skúmanie procesných podmienok základného konania, odvolacieho konania, ako aj konania o mimoriadnych opravných prostriedkoch. Právna úprava doručovania preto plne rešpektuje záujmy účastníkov konania a nevyhnutnosť ich úplného a účinného informovania prostredníctvom tohto procesnoprávneho úkonu. Ak nebola písomnosť doručená správne, podľa predpisov upravujúcich tento úkon, má to priamo za následok vadnosť, nezákonnosť doručenia, s ktorou vadou sú spojené závažné procesnoprávne účinky; ak došlo k vadnému doručeniu rozhodnutia alebo ho súd vôbec opomenul doručiť, nemôže rozhodnutie nadobudnúť právoplatnosť.

Podľa § 47 ods. 2 O.s.p. v znení do 15. októbra 2008, ak nebol adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržuje, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomí, že mu zásielku príde doručiť znovu v deň a hodinu uvedenú v oznámení; ak zostane i nový pokus o doručenie bezvýsledným, uloží doručovateľ písomnosť na pošte alebo na orgáne obce a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomí; ak si adresát zásielku do troch dní od uloženia nevyzdvihne, považuje sa posledný deň tejto lehoty za deň doručenia, i keď sa adresát o uložení nedozvedel.

Pre vznik fikcie doručenia zakotvenej v citovanom ustanovení ("... považuje sa posledný deň lehoty za deň doručenia ...") je predpísané súčasné splnenie nasledovných podmienok: a/ možnosť náhradného doručenia nie je zákonom vylúčená (viď napr. § 114 ods. 4 O.s.p.), b/ adresát písomnosti nebol pri doručovaní zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržoval, c/ doručovateľ nezastihnutého adresáta vhodným spôsobom upovedomil, kedy príde písomnosť doručiť znova (s uvedením dňa a hodiny), d/ druhý pokus o doručenie zostal taktiež bezvýsledný, e/ adresát písomnosti bol vhodným spôsobom upovedomený o uložení písomnosti na pošte alebo orgáne obce, f/ adresát si zásielku do 3 dní od upovedomenia nevyzdvihol.

Miesto, deň a spôsob doručenia zásielky sa preukazuje doručenkou, ktorú pošta vracia späť odosielajúcemu súdu. Príslušnou poštou vystavená doručenka zachytávajúca postup pri doručení, vrátane údajov vyžadovaných ustanovením § 47 ods. 2 O.s.p., osvedčuje pravdivosť toho, čo je v nej uvedené, ak nie je preukázaný opak. Doručenka vrátená súdu osvedčuje súdu vykonanie doručenia a čas doručenia, kým nie je preukázaný opak. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 20.7.1992 sp.zn. 1 Cdo 37/92). Tento dôsledok však môže nastať len vo vzťahu k tomu, čo je na doručenke uvedené. Pokiaľ doručenka neobsahuje údaj, že sa

adresát v mieste doručenia zdržoval, nie je osvedčené, či táto podmienka náhradného doručenia je splnená. V takomto prípade je povinnosťou súdu vykonať šetrenie na zistenie jej splnenia, pričom nie je povinnosťou účastníka, ktorému bolo doručované poštou, navrhnúť dôkazy na preukázanie svojho prípadného tvrdenia, že sa v čase doručovania v mieste doručenia nezdržoval z dôvodu, že účastník konania nemá povinnosť preukazovať opak toho, čo nie je osvedčené. Preto záver súdu o účinnom náhradnom doručení bude možný len vtedy, ak bude zistené, že adresát sa v mieste doručenia v čase doručovania zdržoval.

Zákonná konštrukcia umožňujúca náhradné doručenie vychádza z toho, že adresát sa v čase doručenia (v určitý konkrétny deň) fakticky zdržiava v mieste doručenia a má z tohto dôvodu možnosť si doručovanú zásielku bezprostredne po náhradnom doručení prevziať alebo vyzdvihnúť. Gramatický výklad slov „hoci sa v mieste doručenia zdržuje“ nemôže byť iný len ten, že zákon vyžaduje a predpokladá, že adresát sa v dobe doručovania v mieste doručenia skutočne zdržuje a že len nebol zastihnutý tam, kde má doručovateľ písomnosť doručiť. Zdržovanie sa v mieste doručenia v podstate teda znamená, že sa adresát každodenne vracia do svojho bytu, čo by bolo vylúčené, ak by bol v čase doručovania v nemocnici, na dovolenke, keby sa vracal do svojho bytu len na soboty a nedele, pretože sa inak zdržuje na inom mieste a pod. Obsah slov „hoci sa v mieste doručenia zdržuje“ je teda vecou konkrétneho prípadu.

Dovolací súd požiadal o doplnenie dokazovania o priebehu doručovania predmetnej listovej zásielky, obsahujúcej rozsudok súdu prvého stupňa, ako i o vypočutie svedka Ing. I. K. k okolnostiam, ktoré uviedol žalovaný, a dospel k záveru, že konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu sú postihnuté vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Ako vyplynulo po doplnení dokazovania z výpovede poštovej doručovateľky, svedkyne Š. M., táto nemala vedomosť, či sa žalovaný nachádzal v čase doručovania a oznámenia o doručovaní doma, ona sa s ním nikdy nerozprávala, pretože pracoval celý deň a zásielky mu ukladala na jednom mieste na prvom poschodí. Svedok Ing. K. uviedol, že si síce presne nepamätá, kedy odišli so žalovaným poľovať do M., kde boli pozvaní, odchádzali v stredu poobede a vrátili sa v pondelok, predložil však doklad – potvrdenie od svojho zamestnávateľa, že si v dňoch 18., 19., 22. a 23. októbra 2007 čerpal náhradné voľno.

Vzhľadom na význam práva na súdnu ochranu v právnom štáte pre záver o nesplnení podmienok konania nepostačuje iba pochybnosť o ich splnení, ale nesplnenie podmienok konania musí byť preukázané mimo rozumných pochybností. V prípade, ak všeobecný súd nemá záver o nedodržaní zákonom ustanovenej procesnej lehoty na podanie opravného prostriedku preukázaný mimo rozumných pochybností, musí vychádzať z predpokladu, že opravný prostriedok v zákonnej lehote podaný bol (tak napr. III. ÚS 331/04 a III. ÚS 249/08).

Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že nebolo mimo rozumných pochybností preukázané, že sa žalovaný, ktorému bol doručovaný odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, zdržoval v čase doručenia rozhodnutia súdu prvého stupňa v mieste doručenia. Preto ak odvolací súd ako oneskorene podané odmietol odvolanie žalovaného, odňal mu svojím konaním a rozhodnutím právo, aby na základe jeho včas podaného odvolania bolo ním napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa preskúmané odvolacím súdom (porovnaj R 23/1994).

Žalovaný teda dôvodne vytýka, že konanie a z neho pochádzajúce rozhodnutie odvolacieho súdu má vadu podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

So zreteľom na vadu, ktorá napĺňa skutkovú podstatu ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p., dovolanie žalovaného je prípustné a zároveň je tiež dôvodné. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1, veta za bodkočiarkou a ods. 2 prvá veta O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd aj o trovách dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. októbra 2009

JUDr. Ladislav Górász, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Nina Dúbravčíková